

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Martii Et Aprilis

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10259

De S. Alexandro martyre Lugdunensi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77384](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77384)

cima quòd se submittit obedientia. Undecima, quòd sapientia, intellectus, cōsiliū, fortitudinis, sciētia, pietatis & timoris Dei dona acquirit. Duodecima, quòd ad Dei pertinet cognitionem & scientiam. Illi enim se Deus reuelat & ostendit, qui adorat & laudat eum in spiritu & veritate. Deindè amore inflammatur, curritque in suauem odorem, gustans illic tranquillo pectore, quàm suauis sit Dominus. Cumque os suum admouerit Dei verbo, quo satiatur anima, quis illū separare poterit à precibus, quibus ad contemplationem adducatur? Huc autē pertingere volenti quinque necessaria sunt: Primum est, vt superioris vitæ suæ peccata cum magna contritione & displicentia cōmemoret, & purè ea confiteatur, agatque pœnitentiam. Alterum, vt præsentia mala accuratè deuitet. Tertium, vt mala omnia impendentia siue futura vereatur. Quartum, vt Dei attendat misericordiam, ipsum ad pœnitentiam expectantis, nec vlciscentis apud inferos peccata eius secundum iustitiam suam & pro meritis ipsius. Quintò, vt consideret ineffabilia Dei beneficia, vt nostra causa factus sit homo, & tam immanes atque miserandos perpeffus sit cruciatus, tamque salutares nobis institutiones reliquerit. Cogitabit etiam gloriam sempiternam, quam ille nobis promisit. Longè potior virtus est, Dei gratiam custodire, quàm res aduersas sedato animo tolerare. Rogatus aliquando fuit F. Aegidius, ecquidnam de beato Francisco patre suo sentiret. Ille verò totus eius beatissimi viri amore incensus & ardens, Sanctus Franciscus, inquit, nec nominari deberet, quin præ multo gaudio labia sua is, qui nominat, lamberet. Vnū tantum ei defuit, id est, corporis robustæ vires. Quòd si tam validò ille fuisset corpore, atque ego sum, nemo posset eius sancta opera imitari. Fuit certè beatus hic frater Aegidius Deo plenus, planeque dignus est, cuius memoria celebretur: quippe qui in perfectarū exercitatione virtutum vsque adeò excellens & eximius fuit: quem admodum etiam de illo prædixerat seruus Dei Franciscus, quanuis simplex & illiteratus esset, at tamen ad præcellentem diuinæ contemplationis gradum peruenturum. Videbatur sanè inter homines angelicam potius quàm humanam ducere vitam: Præstante Domino nostro IESV Christo, cui est honor & gloria in secula seculorum, Amen.

F. Aegidius
quid de S.
Francisco
senferit.

MARTYRIVM S. ALEXANDRI LVGDVNENSIS MARTYRIS, CUI PRAETER ALIA, FIDEM CONCI-

*liant etiam antiquissima Martyrologia. Habetur in MS. codicibus
egregijs. Fuit verò is Alexander socius S. Epipodij,
de quo supra dictum est.*

Aprilis 24.

Pipodium & Alexandrum primū coniunxit infantia, deindè in timore diuino instituit adolefcētia, firmavit iuuentus, donè animis meritisque coniuncti, ad martyrium peruenerunt, quod tribuente Dei munere pariter susceperūt. Sed Dominus noster Iesus Christus ita militum suorum victrices dispensauit coronas, vt qui ei iungebantur confessione, temporario diuiderentur occasu. Meritò verò nobis præstitutū iudicamus, vt duplicata in illis solennitate fruamur. Nam dum & alternis diebus festa illorum veniunt, & illos inseparabili veneramur affectu: non verò singulis diebus, sed geminatis obsequijs vtrunque bis colimus. Et sicut nudius tertiana solennitas cælo infernum sanctum Epipodium celebravit: ita hodierna festiuitate Alexandrum sanctū peruenisse ad regna cælestia gaudemus. Idcirco autem nunc reuertemur ad historiam passionis.

Sistitur co-
ram Iudice
S. Alexander.

Interempto ergò Epipodio martyre, persecutor recenti adhuc cruore adpersus, beati Alexandri sanguinem sitiebat. Quem receptū ex carcere, comperendinato examine, die interposito, furori suo præcepit offerri, vt eius supplicijs non solum rabiem suam, verum etiam insaniam commoti & feruentis populi temperaret. Quem tamen etiam hac percussione tentauit: Adhuc in potestate tua est, vt euadas prædecessorum exempla, videasque quæ teneas. Ità enim persecuti Christicolæ sumus, vt penitet at te solum arbitrum refedisse. Nam præter alias cæcorum cateruas, etiam stultitia tuæ collega succubuit. Atque idè, si tibi consulis, immortales deos thuris accensione venerare. Beatus Alexander dixit: Gratias ago Domino, quòd dum gloriosos martyrum

rum reuoluis triumphos, & illata tormenta commemoras, ad deuotionem me quo-
quē confirmas exemplis. Putas ne ergo extinctas animas, quas fudistis? Illæ quidem
cælum possident: sed viceuersa persecutores potius in illo agone perierunt. Fal-
lit enim te opinio tua: extingui nomen non potest Christianum, quod ita Deo fun-
dante firmatum est, vt & vita hominū custodiatur, & mortibus propagetur. Deus no-
ster cælos, quos fecit, possidet: terram tenet, inferna moderatur: & animas, quas in-
teremptas * deludis, regnum cælestē suscepit: vos verò cum dijs vestris inferna retine-
bunt. Et quia fratrem meum charissimum in summo gaudio collocatum scio, securior
viam deuotionis ingredior. Ego nanque Christianus sum, & fui semper, & futurus sum
in gloriā Dei. Tu verò exerce corpus, quod pro imbecillitate terrena fustibus muni-
di videtur additum: ceterum animas nostras custodiat & recipiat ille, qui cōtulit. Ad
hæc præses mixto pudore & furore desæuiens, sanctum Alexandrum diuicatum ter-
nis cadentibus præcepit verberari: qui nulla humili responsione inter tormenta de-
iectus, Dei semper præsidium flagitauit.

Eius con-
stantia.

Iudicas

Immani-
sime verbera-
tur.

Cumque longissimo spatio cadentium succidua vicissitudine non frangeretur, præ-
ses interrogat, vtrum etiamnum in hac confessione duraret. Cuius percunctationi in-
conculsa autoritate respondit, deos gentilium dæmonia esse, non numina: Deum ve-
rò omnipotentem, inuisibilem, sempiternum, sui propositi esse custodem. Tunc ergo
index dixit: Christiani ad isthanc insaniam proruperunt, vt prolixitate pœnarum glo-
riam sibi existiment comparari, & persecutores suos vicisse se iudicent, quos oportet
celeri sine consumi. Quia ergo eos in pertinacia sua & audiri nefas est & videri, idcirco
Alexander fixus cruci, animam, sicut meretur, effundat. Postquam sententiam mini-
stri seuique carnifices acceperunt beatum Alexandrum, salutarique signo eum, exten-
sis in diuersa brachijs ac manibus, nexuerunt. nec tamen diu beati martyris tormenta
porrecta sunt. Ità enim laniatus crudelitate fuerat verberantium, vt cræ soluta costarum,
patrefactisque visceribus, secreta animæ panderentur. Nam dum totus in Christo
est, eum, quem iam confessus est, supremis vocibus inuocans, beatum spiritum ex ani-
matus emisit. Hos itaque semper concordēs & socios, quia mors diuiserat, sepultura
coniunxit, dum à Christianis educa ocellè extra urbem corpora absconsa condun-
tur. Erat enim in colle superposito ciuitati concretus densatis * vepribus locus, ibique
in modum speluncæ conclusa frutetis ac sentibus vallis latebat, & vt fit, vbi humor de-
ciduus per naturale ministerium infunditur, inculta fecunditas. Quo in recessu vene-
rabilia corpora religiosa prouisione demersa sunt: quia gentilium furor extremam de-
negans sepulturam, etiam in corpora exanimata sauebat. Postea verò venerabilem
locum religiosorum cultus seruauit, & prodidit reuerentia deducta per posteros, & vir-
tutes plurimæ, quæ sanctorum potentiam prodiderunt.

In cruce su-
spenditur, &
reddit spiri-
tum.

Aripibus

Nam cum tempore consequenti populus Lugdunensis passim morbo sauiente cor-
rueret, adolescens quidam natu nobilis, vi febrim valde succensus, per visionem com-
monitus est, vt remedium à muliere, quæ calceamentum martyris habebat, expeteret.
Illa verò se medicinæ nihil nosse respondit: sed Domino miserante, martyris per ex-
uias hospitali ope allata, se plurimos curasse non negabat: statimque ei Lucia benedi-
ctionem, hospitalis calicem salutis porrexit. Qui dum poculum & remedium sitis ac-
cepit, protinus ita extincto ardore conualuit, vt non ope humana, sed mirabili diuini-
tatis auxilio, vitæ ac sanitati redditus diceretur. Quæ virtus fidei atque sanctorum per
yniuerfam dispergitur ciuitatem, & innumera multitudo, dum sanitatem corporum
recepit, fidei incrementa suscepit, factaque est membrorum atque animorum præfens
& æterna medicina. Sed & postea in locis illis mirabilia ista monstrantur, eicctio dæ-
monum, debilitatum curatio, restauratio sanitarū: quæ ita penè quotidiana & ijs ma-
iora proueniunt, vt credulitas, etiam si sit spontanea, existentibus miraculis extingua-
tur. Itaque fidem dictis atque factis conuenit applicari: quia amicorum Dei po-
tentia, virtus & dignitas, vt fideles & credulos diligit, ita deserit dubitantes.

Nota de mi-
raculis per
sancti mar-
tyris reli-
quias.Extingua-
tur, pro, su-
peretur, vel,
vincatur.

Idcirco non ambigamus vera esse, quæ & audita & visa semper di-
ximus & manifestamus: regnante Domino nostro Ie-
su Christo, cui est gloria in secula secu-
lorum, Amen.

DE